

Твоятъ кратъкъ животъ бѣше сѣкашъ направенъ отъ грѣшки.
Грѣшки само не бѣха твойто раждане, нѣкои стихове
и това дете знаеше, че живота си губишъ глупешки.
Май че всичко останало е въ графата на дефицита.

Като младъ воловаръ, що волове извежда на паша,
свойто стадо отъ думи ти лудешки напредъ бѣ потирилъ.
Пакъ добре че волове, а не бикове съ прѣчка пердашеше,
иначе отъ читателя не биха остали и диритѣ.

Ала твойта любовъ къмъ другаритѣ слаба бѣ, малка.
Ти единственъ се смѣташе за свойта любовъ най-достоеенъ
и когато възпѣлъ бѣ мостътъ дървенъ и хижата жална
и Русия дори, ти за себе си пакъ бѣ говорѣлъ.

Бъдащето изглеждаше въ твоя погледъ съвсемъ изкривено :
ти за кравитѣ плачеше, за коветѣ, които отиватъ си,
и се даже приготвяше въ нѣкоя вечеръ тика, зелена,
на прозореца старъ за ржавъ да увиснешъ завинаги.

А животътъ минаваше, ти по него стремглаво се спускаше,
както твойтъ жребецъ влака искаше самъ да догони...
но животътъ не стига се, щомъ единъкъ си го вече изпусналъ
ти се спрѣ, а край тебе праздно тракаха днитѣ-вазони.

Ти се спрѣ и въвъ кръчмата влѣзе, сивъ, срѣдъ утайката сива ;
хармонистътъ въвъ жгѣла сифилиса лечеше съ ракия ;
проскутутки изцапани се въртѣха срѣдъ бандата дивъ ;
„Пѣй хармоника !“ — днитѣ като пушекъ цигаренъ се внягъ.

А въкъ после настана последния день въвъ хотела.
Хичъ не зная тогава що си правилъ, — ругалъ или плакалъ,
знамъ че само кръвта ти върху мръсния подъ е течела.
и че сж се люлѣбели надъ земята високо краката ти.